



La nit a Vallserena

Descripció

A Vallserena, un petit poble de muntanya amagat entre els cims del Pirineu català, les nits eren especialment tranquil·les. Els estels omplien el cel com petites llumetes que feien pampallugues, i l'aire fresc portava l'olor dels pins i els rius que baixaven amb serenitat.

En aquest poble vivia la Laia, una nena curiosa que sempre es quedava embadalida mirant les muntanyes. La seva habitació tenia una petita finestra des d'on cada nit podia veure com la lluna sortia entre les muntanyes i il·luminava el poble.

Un vespre, mentre la Laia es preparava per anar a dormir, va sentir un so suau que venia de fora. Era un murmurí que semblava el vent, però era diferent, més... musical. Amb els ulls ben oberts, es va acostar a la finestra i va veure una cosa increïble: un petit follet volava just davant de la seva finestra, brillant com una estrella petita.

—Laia, vine amb mi! —li va dir el follet amb una veu tan suau que semblava un sospir del vent.

Encara amb el pijama posat, la Laia va sortir al jardí amb molta curiositat. Allà, sota la llum de la lluna, el follet li va explicar que aquella nit era especial. Cada cent anys, els follets de les muntanyes sortien per repartir pols màgica per tot el bosc, i només els nens que creien en la màgia podien veure-ho.

—Vols acompanyar-me a veure la màgia d'aquesta nit? —va preguntar el follet.

La Laia no s'ho va pensar dues vegades. Amb un suau moviment de les ales del follet, van començar a volar entre els arbres. Des de dalt, la Laia podia veure com els follets



ballaven al voltant dels arbres, deixant un rastre de pols daurada que il·luminava els camins del bosc. Els animals, des dels esquirols fins als cérvols, dormien tranquil·lament sota aquella llum màgica.

Van arribar fins a un petit llac a dalt de la muntanya, on la lluna es reflectia com si fos un gran mirall. Els follets es reunien al voltant del llac i començaven a cantar una cançó suau, una melodia que feia que els ulls de la Laia es tanquessin lentament.

—És hora de tornar a casa, Laia —va dir el follet somrient—. Aquest record t'acompanyarà cada nit, i sempre que miris la lluna, sabràs que els follets són allà, cuidant el bosc i portant somnis dolços.

Amb una dolça brisa, el follet va acompanyar la Laia de tornada a la seva habitació. Quan es va adormir, encara podia sentir la música suau dels follets entre els arbres.

I així, amb un somriure als llavis, la Laia va caure en un son profund, sabent que la màgia del bosc sempre seria amb ella.